

RAPPORTNYTT

UTGITT AV

NUFOC

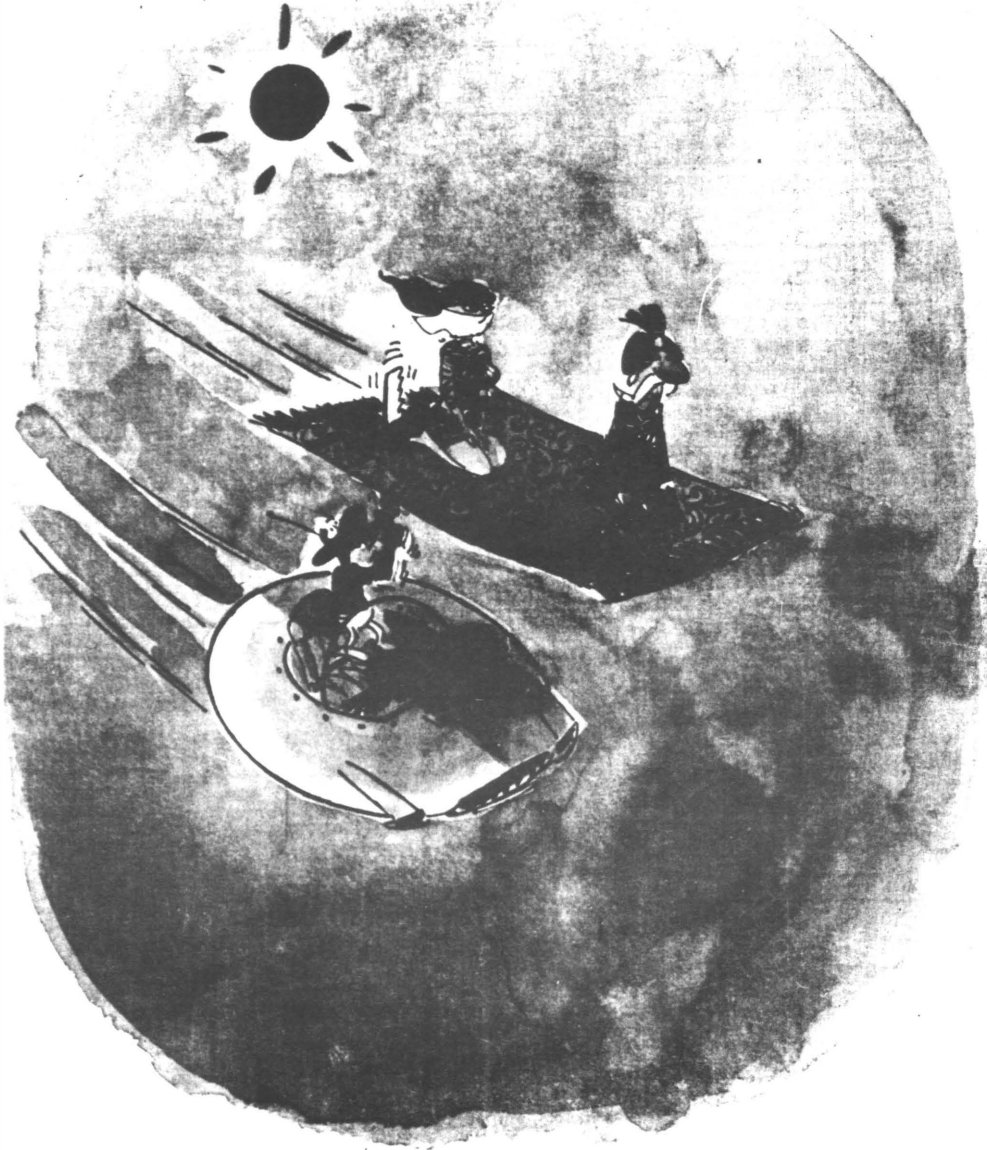
Nr 4 1979

NORSK UFO CENTER

Postboks 1155, 5001 Bergen.

DE SMÁ GRÖNNE MENN

RAPPORTNYTT, Norges eneste offisielle UFO tidsskrift.

Utgitt av Norsk UFO Center, Vestlandet.

Post og bestillingsadresse: Norsk UFO Center, Postboks 1155
5001 Bergen. Postgiro: 3 07 08 10

Utkommer 5 ganger i året. Abonnementspris: Kr. 30.-

Ansvarlig utgiver: Finn W. Kalvik. ☎ 05 - 28 01 26
Redaksjonsmedarbeidere: R. Ellingsen. Kenneth Nilsen. Marit Boge.
Per A. Hatlen. Red.sekretær: Egon Nielsen. ☎ 05 - 16 09 78

Internt UFO Forum. Medlemsblad for Norsk UFO Center.

Bestilling: Ved å sende inn kr. 50.- (årsgebyr) til NUFOC, Hovedkassen, Boks 291/4801 Arendal, Postgiro: 3 92 82 80, oppnås tilknytning til NUFOC. Dette inkluderer abonnement på Internt UFO Forum, med 6 nummer pr. år.
Redaktør: Terje Hansen. Red.sekretær: Anne Mostad. ☎ 032 - 27 7 78

NUFOC Nord-Norge: Postboks 5010 / 8015 Hunstad. ☎ 081 - 27 6 38

NUFOC MIDT-NORGE (Sentraladministrasjon): Postboks 2119 -
7001 Trondheim. ☎ 075 - 59 9 13

NUFOC Øst-Norge: Postboks 14 / 3133 Duken. ☎ 033 - 83 6 06

NUFOC Sør-Norge: Grensen 4 / 4800 Arendal. ☎ 041 - 22 0 86

NUFOC Vest-Norge: Postboks 1155 / 5001 Bergen. ☎ 05 - 28 01 26

Rapportsentralens ekspedisjon: Kåre Jan Nordnæs/Hallskaret 48,
5095 Ulset. ☎ 05 - 18 38 07

Utrykningsseksjon A / Seksjonsleder Arne Smevik / Box 116,
1501 Moss.

Utrykningsseksjon B / Marin/Land (Tønsberg) Postboks 14,
3133 Duken.

R A P P O R T N Y T T nr. 4 1979.

I dette nr. skriver vi om:

Norske observasjoner.....	side	4
Kvartalsrapport fra Finland.....	"	11
Nærkontakt av tredje grad i Sverige.....	"	12
Litt fra Japan.....	"	18
Og fra Syd-Amerika.....	"	19
Jugoslavia også.....	"	20
Og resten er fra USA.....	"	21

Stille, over oss.

Hvis vi ikke får oppleve et såkalt 'UFO-flap' i de siste måneder av i år, vil 1979 bli et fattig observasjonsår.

I skrivende stund (medio september), har vi kun mottatt et talls rapporter hittil i år, og vi må faktisk tilbake til perioden 1969-1970, for å finne en tilsvarende død-periode.

Selvsagt har aviser og ukeblad fra tid til annen bragt UFO-beretninger både fra inn- og utland. Og like selvsagt er det at en del UFO-hendelser har passert uten at vi har klart å oppspore vitnene.

På den annen side må vi langt tilbake i tiden for å finne maken til dårlig sommer i syd-Norge. Og her på Vestlandet har det ikke vært mange klarværsdager. Dette influerer jo avgjort på observasjonstrenden, så været for ta en del av skylden for de få UFO-hendelser.

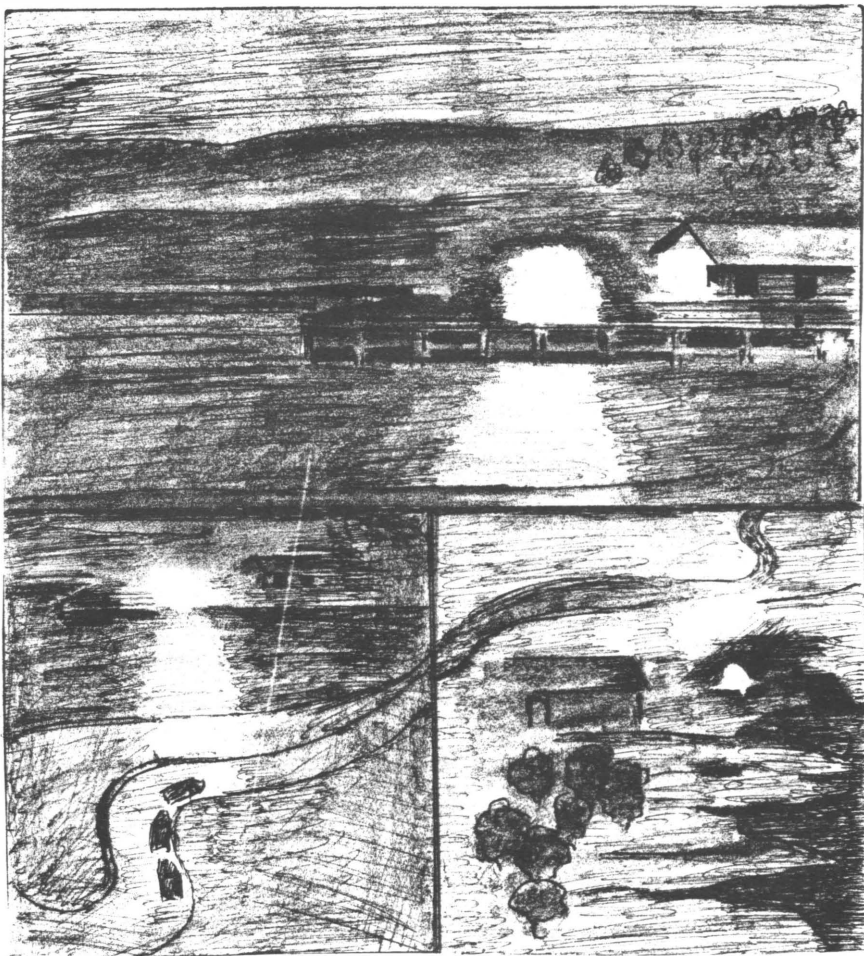
Men høst og vinterkveldene markerer toppen i året, og det er tre måneder igjen - så, God jakt!

Red.

UFO lander i Norge - i 1943.

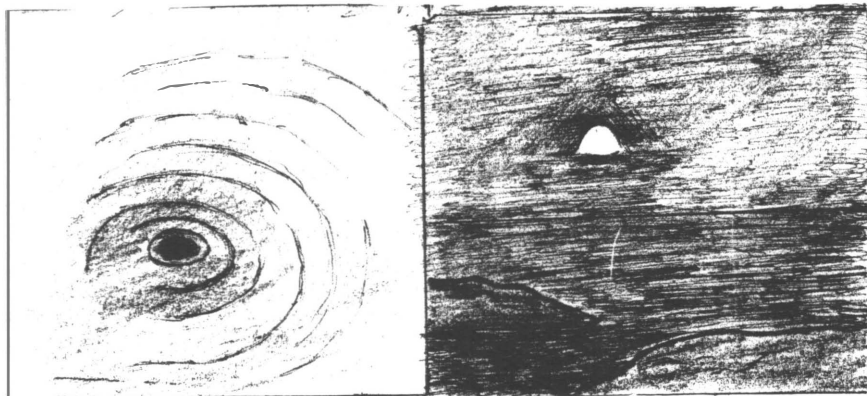
En forhenstående sekretær i et norsk shippingfirma har rapportert en underlig UFO-observasjon som hun og hennes venner hadde ved Oslo-fjorden. Vitnet sier at observasjonen fant sted mellom klokken 22,00 og 23,00 en aften i desember 1943. Og her er hennes beretning:

"Noen venner og jeg spiste aftens et sted ved Oslo-fjorden vis-a-vis en kai og losseplass. Plutselig så vi et lys som syntes å være på kaien. Da vi fryktet sabotasje, skynte vi oss i bilene og kjørte til kaien. Idet vi kjørte langs fjellveien, kom vi inn i en S-sving. Da vi var omtrent i den indre "S" i svingen, kom vi i direkte linje til objektet. I denne stilling stoppet alle bilene, og det var umulig å få dem startet igjen. Vi forlot da bilene og løp ned en snedekket bakke mot objektet som syntes å ha et tåket orange lys, og på fasong som en kirkeklokke.

Da vi kom frem fra trærne til det åpne, flate område hvor objektet befant seg, ville mine tre ledsagere vente i tilfelle en sabotasje skulle finne sted. Dette avslo jeg, og vi gikk alle fire nærmere objektet. En susende lyd hørtes fra det, omtrent som når luft slip-
pes fra en luftkompressor.

Da jeg hørte det, kastet jeg meg flatt ned på sneen, da jeg fryktet at noen ville skyte på oss. Men et øyeblikk senere hevet objektet seg til 9-18 fot over vannet. Det tok av med en fantastisk hastighet uten noen synlig aksellerasjon. Til sist fikk det en dyp blå farge idet det forsvant ut av syne mot den åpne Oslo-fjorden.

Så snart objektet var forsvunnet, undersøkte mine ledsagere og jeg stedet hvor det hadde stått, og vi fant en krateraktig nedtrykket flekk som lignet skålen til en tekopp. Den indre ring av fordypningen var omkring 4,5 fot i diameter og ca. 3 fot dyp. Utenfor denne diameter var sneen smeltet som om objektet hadde utviklet varme. Heten hadde fått sneen til å smelte på en slik måte, at i en avstand av 54 fot var sneen urørt, men innenfor denne diameter var sneen tinet gradvis inntil den var smeltet fullstendig ved 4,5 fots diameter."

Bilen som ble stanset, krateret på marken og det klokkelignende lys som beveget seg bort. Hva var alt dette? - på et så tidlig tidspunkt at bare V-2 raketter fremdeles befant seg på tegnebrettet!

Artikkelen er oversatt fra "Australian Flying Saucer Review" 7/68.
Tegning: Norevik.

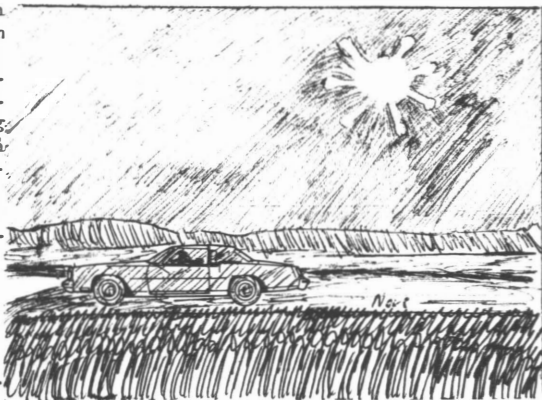
- 0 -

12. mars 1970.

VEST - AGDER.

Ole Birkeland, kom kjørende hjemover i bilen sin fra Greipstadgården over heia til Birkelund. Da han kom til Stavli, ble det plutselig så lyst i luften, og lysningen skjønte han kom fra sør. Han kjørte ganske sakte oppover første bakken, og med ett kom det frem over heia en sterk lysende rund skive som var ca. en meter i tverrmål, og med syv lysende armer som også skinte sterkt. Disse hadde lengst ute en utvidning som en stor knyttneve, og de lyste som sterk sveisefflamme.

I lyset var blå striper. Skiven så ut til å vende rett imot ham og etter øynene å dømme måtte den være 100 til 200 meter borte. Like på Stavelibakken gjorde skiven en sving mot vest, og fulgte dalen langs veien, og så seint gikk den at han somme tider nærpå måtte stoppe bilen for ikke å kjøre fremfor den. "Så nær meg var den flere ganger at jeg måtte presse hodet like mot frontruten, og lyset var så sterkt at jeg så ikke frontlyset på bilen."

Etter å ha kjørt omlag 1,5 km. kom han til Reet, og under kjøringen hadde han hele tiden undret seg over hvordan lysskiven kunne gå bent imot vinden, for det blåste fra vest, så han ble overbevist om at "noe" måtte drive skiven frem. "Ennå så jeg skiven, og nå økte jeg farten, men da jeg var ca. 70 meter fra bakketoppen kom den bakom bilen. Nå kjørte jeg hardt på, men da jeg nådde toppen var den borte. Jeg var både fælen og redd og gjorde ikke stans før jeg kom til veiskillet ved Tronstad. Jeg visste at Eldor som bodde her, ville snart komme, og da han kom, spurte jeg ham om han hadde sett den lysende skiven. Det hadde han ikke, men han hadde merket den sterke lysningen. Kvelden etter kjørte jeg ned til kirken, og gjorde den samme turen opp igjen, men da var det intet å se".

Så blir denne merkelige skiven også sett av Arne Åsan og konen Gudny som kjørte i bil sammen med to andre familiemedlemmer. De kjørte samme veien som Ole Birkeland - en tid etter - og møtte den lysende skiven ved Stavlia, men nå kom den fra nord, og som sist fulgte den veien vestover. Da de nådde toppen av Reet, så de skiven som fór i retning mot Myran i Søgne.

Arne og Gudny forlot bilen ved Åsan, mens de to andre kjørte videre. Men da de nådde Lønninga ved Birkelandsvatnet, viste atter skiven seg, og fulgte foran dem litt forbi Breland og Høye. Så var den borte en tid, men ved jernbaneundergangen utenfor Høyevatnet, viste den seg igjen, og nå "spydde" den ut noe som lignet på sigarer, og da disse nådde snøen, så de hvordan de freste mens de så ut til å brenne. Skiven fulgte foran dem like til Øystebø. Da svingte den nordover dalen, mens de to i bilen kjørte til Mandal.

- 0 -

Ultimo mars 1970.

Andreas Tronstad, hadde også en merkelig opplevelse. Han var på vei fra Greipstad til Tronstad. Da han kom på Reet, ble det med én gang lyst som dagen, så det var ganske lett å lese en avis enda det var en mørk kveld. Han fikk så se en lysende kuleformet gjenstand som fór i leia mot vest, men svingte etterhvert mere mot nord. Da han kom hjem møtte kona ham på trappen og spurte: "Har du sett noe lys i kveld?" Hele Tronstadvatnet var en tid opplyst som på klareste dagen.

6. mars 1977.

Vest - Agder.

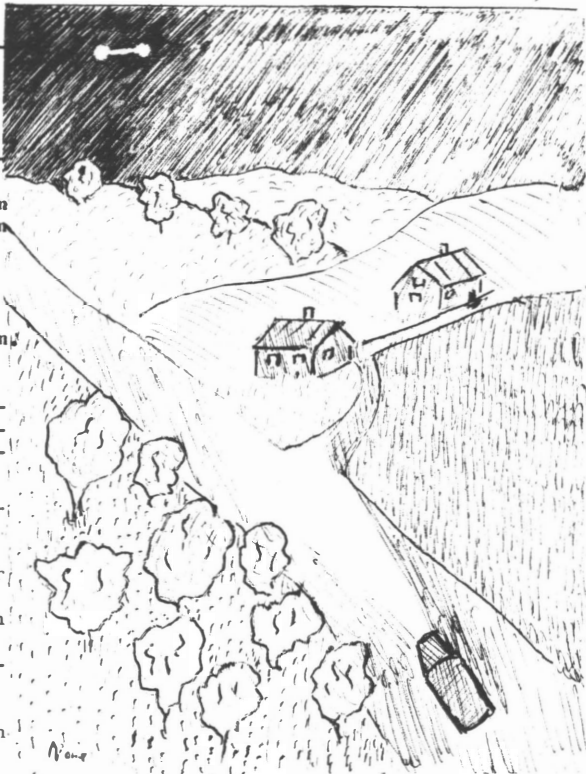
"Søndag 6. mars -77, kom jeg kjørende med bilen fra Birkeland mot Greipstad", forteller Tomas Birkeland. "Jeg kjørte fra Birkeland klokken 18,30 og var like ovenfor Stavlia kl. 18,45. Da kom der en lysende gjenstand farende fra syd mot nord. Den lignet en manual (to kuler med en lysende stang imellom).

Stangen kunne vel anslagsvis være ca. 30 cm. lang. Begge kulene lyste sterkt i rødt og gult (flammende) mens stangen hadde mere gult i seg.

Jeg slo av farten, og både kulene og stangen kunne klart observeres, men så kom gjenstanden bak et tre, men også mellom grenene var det synbart, så kom det klart frem igjen og fløy bent mot vinden og ble borte bak åsen.

Hvor langt borte gjenstanden var, har jeg liten formening om. Fra min synsvinkel kunne det kanskje være 100 - 150 meter, men i mørket er det nesten umulig å beregne avstand. Det kunne være langt borte og være meget stort.

Det merkelige er at slike gjenstander bare er sett fra Stavlia i retning mot Tronstad, og jeg regnet først med at det var et eller annet naturfenomen, men kom frem til den slutningen at det måtte være noe annet. I alt 7 personer har sett gjenstandene, og to personer har merket den sterke lysningen. Og det ser ut til at disse gjenstandene kan variere hastigheten etter behov".

Rapportene er sendt oss av avd.leder Alf Thommassen og er gjenfortalt etter dagboksopptegnelser -.

Tegninger av Nordvik.

070179/I

Bergen.

Vitnet, Margit Eeg, satt i stuen og så på TV, da det begynte å lyne og tordne. Hun fant det best å slå av apparatet og gikk i stedet til vinduet, da landskapet ble så flott opplyst av lynene. Da uværet var over ville hun gå igjen, men i det samme oppdaget hun en stor stjerne i syd, av den type som står der i klarvær ved juletider. Men det var altså overskyet, så hvorfor en stjerne?

Hun ser da at "Stjernen" beveger seg og kommer stadig nærmere. En mindre stjerne blir synlig på hver side av denne, og alle tre henger sammen i en slags gylden stang, som så skifter retning og forsvinner over fjellkammen mellom "Gamlehaugen" og "Langegården".

Fargen vagullig og ingen lyd hørt. Rapporten er temmelig lik hendelsen 6. mars -77, fra Greipstad. (se s. 7).

170179/I

Bergen.

Objektet fra Greipstad igjen!

Vår observante Margit Eeg, sitter også denne gang i stuen og ser på TV. Fulgte interessert med i Fjernsynsteateret da hun ser et skarpt lys utenfor vinduet. Hun løp bort dertil og gjenkjente "de tre stjernene på en stang", fra 7. januar. Men hun kan ikke si sikkert om de også denne gang var utgått fra en stor stjerne. -Objektet fløy nå allerede i retning vest og forsvant over fjellkammen

mellom "Gamlehaugen" og "Langegården", akkurat i samme retning som ved samme tidspunkt søndag 7. januar. Det hører med til historien, at vi samme kveld var på Sjøkrigsskolen og avholdt UFO-fordrag med stillfilm, - og Margit Eeg, tror nå at UFOene er en realitet.

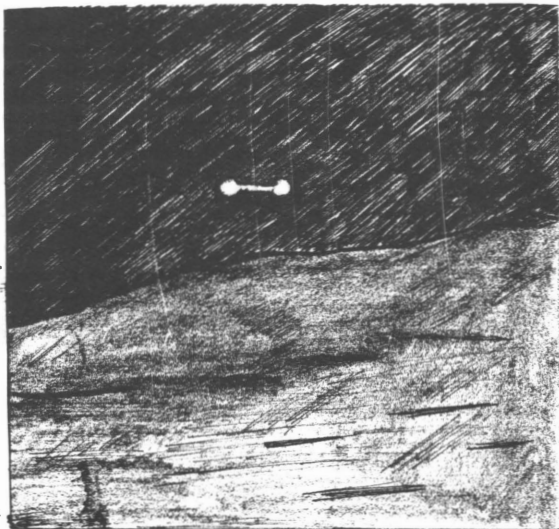
Rapportsentralen.

170179/I

Bergen omegn.

"Det var natten til den 17. januar i år, klokken var ca. 03,00, og jeg satt og leste i stuen på grunn av at jeg ikke fikk sove," forteller vitnet. "Mens jeg satt slik med bare en leselampe tent, så jeg opp og ut av vinduet, og der fikk jeg øye på et lysende halvmåneformet objekt i syd-sydøstlig retning, og i ca. 30 graders høyde over horisonten i retning av Haakonsvern.

Objektet var helt lydløst, og det beveget seg opp og ned, samt sideveis frem og tilbake. Avstanden til objektet var ca. 1000 meter, og målt mellom to fingre i utstrakt arm, var det på størrelse med en tennisball. Som ovenfor nevnt, var objektet halvmåneformet, det virket som om det ingenting var på undersiden, det bare var der ikke. Fargen var i ytterkantene rødlig, lenger inne mere gul-orange, mens kjernen var helt gul.

Jeg var nokså redd, og det var katten min også, den gikk til angrep på gardinene, jeg trodde først den ville ut, og lukket opp Raufossdørene, tok katten i nakken og ville sette den ut, men da fór den inn under sofaen, og den var ikke til å få ut derfra igjen. Katten har aldri før, oppført seg slik.

Jeg kunne stadig se objektet, og jeg fant på å ringe flyleder-tårnet på Flesland, for å høre om det kunne være fly, men der svarte de at de ikke hadde noe fly i luften, men vakten ville vite om noe var galt. Jeg svarte nei, og la på røret. Men objektet var der fremdeles, og etter ca. 20 minutter forsvant det langsomt, det likesom ble svakere i lysstyrke for tilslutt å slukne helt".

På spørsmål om vitnet trodde det var et UFO hun hadde sett, svarte hun at hun ikke trodde på UFOer, men ville finne ut hva det kunne være (samtalen med Flesland). Vår medarbeider kjenner vitnet, og går god for hennes troverdighet. Hun er gift, har ett barn og mannen var på denne tid innkalt til ekstratjeneste i forsvaret. Hun var således alene med gutten observasjonsnatten.

Egon Nielsen/vest.

310179/I

Hakadal.

Vitnet gikk ut på terrassen for å lufte hunden. Klokken var halv elleve på formiddagen og himmelen var overskyet.

Han får da øye på en oval gjenstand "hvitere enn sne", som fløy i rett linje i 40 graders høyde under skydekket. Den fløy i retning nordvest og rett fra ham, og ble i løpet av fem minutter borte i det fjerne.

Han kan vanskelig si hva det var, men det var i allfall ingen vanlig flytype. Ingen lyd hørtes fra gjenstanden.

Per Ottesen/Øst.

070279/I

Namsskogen.

"Denne underlige hendelsen fant sted en kveld mens min 10-år gamle datter og jeg var ute og gikk tur på en vei litt utenom tettbebyggelsen i Namsskogen", forteller Odd Skålbones, til vår medarbeider.

"Det begynte med at vi plutselig oppdaget et ensomt, blankt lys på himmelen, like over fjellene rett foran oss. 'Lyset' steg raskt høyere og høyere opp over fjellene, og vi oppdaget snart at den lysende gjenstanden hadde kurs nesten rett mot oss".

"Etter en 2-3 minutter var den kommet meget nær (anslag svis et par tusen meter fra oss). Plutselig steg den hurtig, nesten rett opp, og så kom den sakte nedover igjen.

Denne manøvre gjentok den enda en gang, og så kom den glidende nesten rett mot det stedet hvor min datter og jeg stod. - På dette tidspunktet var det at jeg, i tankeløshet begynte å blinke mot den med en lommelykt. Dette medførte at den lysende gjenstanden stoppet opp og stod helt stille i flere sekunder. Plutselig startet den opp med en voldsom fart, med kurs rett fra oss, og i løpet av ca. 10 sekunder var

den forsvunnet som en lang, lysende pil, som plutselig bare ble borte. På det tidspunktet da gjenstanden stoppet opp, anslo jeg avstanden fra oss til ca. 500 meter. Høyden ca. 200-300 meter. I tillegg til det sterke, underlige lyset, kunne vi ane mørke konturer som tydet på at gjenstanden hadde form som en stor rund kule."

Det var skyfri himmel og vindstille under observasjonen, som hadde en varighet på ca. tre minutter.

Odd Jerpstad/Lars Mogstad/Midt-Norge.

130279/I

Steinkjer omegn.

"Min bror og jeg kom kjørende fra Værnes, og var på tur gjennom Sparbu-Mære, mot Steinkjer da vi oppdaget et kraftig blankt lys foran i retning Steinkjer.

Jeg reagerte på at lyset var konstant," forteller Olav J. Mork, "og ba min bror kjøre tilside og stoppe. Da vi stoppet var lyset rett på siden av oss, og fremdeles like kraftig og konstant. Vi hørte ingen lyd, heller ikke da vi kom ut av bilen.

Den lysende gjenstanden beveget seg med jevn fart sørover i en høyde av ca. 300-500 meter over bakken.

Det er mulig at lyset blinket litt da det kom på god avstand, men det kunne også være hildring i den kalde vinterkvelden."

Det var svak østlig vind og fullmåne under observasjonen, som varte ca. 4-5 minutter.

K. Stenedegård/SA.

Suomen Ufotutkijat ry.

THE UFO RESEARCH OF FINLAND

KVARTALSRAPPORT 1/79

I løpet av de første 3 måneder i 1979 mottok The UFO Research of Finland 4 UFO-rapporter, hvorav 3 innenfor rapportperioden. To tilfeller ble klassifisert som ufos, og ett tilfelle uklassifisert, ettersom forskningsarbeidet ikke er fullført. I de finske presse-media var det 125 artikler og oversettelser vedrørende ufos og beslektede fenomener, for det meste om New Zealand-observasjonene.

Den 14. februar -79, kl. 1830, hadde en mann og en kvinne i Kuhmoinen nettopp satt bilen i gang, da mannen så en lysende ball stige opp bak trærne mot nord-øst. Fargen var blågrønn, og vitnene så røde flammer og blågrønn røk omkring tingesten. Ballen gjorde en dreining, og etterpå var flammene og røken borte. Ballen krysset veien og forsvant bak trærne etter ca. 20 sekunder. Ingen lyd hørtes under observasjonen. Mens observasjonen pågikk, var det TV-forstyrrelser i vitnenes hjem. Bildet på skjermen forsvant, og en summende lyd hørtes fra TV-apparatet. Det var klart vær, og månen var bak vitnene. (Klassifisert som UFO).

Den 20. mars -79, kl. 2017, så flere vitner i Kangasala en lysende rød plate på himmelen. Den hadde en diameter på ca. 10 meter. Platen fløy langsomt fra syd mot nord. Ingen lyd hørtes. Platen fløy mellom to hus i en høyde av 20 meter, og forsvant bak noen trær. Et av øyenvitnene fikk en voldsom hodepine etterpå. (Klassifisert som UFO).

Underlige spor ble funnet tre ganger i februar i Suonenjoki i nærheten av en villa. Ingen kan gi noen forklaring.

Den 2. februar -79 fant Reijo Kolehmainen et krater i snøen på 3 meter i diameter. Noe rød veske og noen metallstykker samt en metallkopp ble funnet i krateret. Lignende spor ble funnet den 5. og 21. februar. (Undersøkelsen ikke fullført).

Den 16. mars -79, kl. 1420, gikk Jarmo Nykänen til sin sommerhytte ved en strandbrekke i Suonenjoki. Plutselig hørte han en summende lyd bak seg. Han snudde seg rundt, og i en høyde av ca. 2 meter så han et ball-formet lysende objekt på omkring en halv meter i diameter. Han hadde et kamera med seg og tok 5 fotos. Mens han holdt på å fotografere, beveget objektet seg opp og ned. Objektet forsvant en stund, men kom tilbake i nærheten av noen busker.

Nå ble vitnet truffet av en rød lysstråle som kom fra objektet. Lyset ødela synet for en tid, men voldt ikke varig skade.

Senere kom en støvsky tilsyne rundt objektet. Vitnet fikk inntrykk av av objektet skrumpet sammen og forsvant. Så kom der frem et tubeaktig objekt som fløy oppover og forsvant. På det samme stedet fant vitnet smeltet metall og rød veske. (Undersøkelsen ikke fullført).

Oversatt av Rigmor Kalvik

S V E R I G E .

NÆRKONTAKT AV TREDJE GRAD I ÅNGERMANLAND.

Redigert av Carl-Anton Mattson og Thorvald Berthelsen.

UFO INFORMATION nr 1/78.

Omlag en mil nord for Trehørningsjø i det nordøstlige Ångermanland, ligger en linkstasjon for Radio og TV ute i ødemarken. Fjellet heter HEMLIDEN, ca. fire mil nord for Ørn skjøldsvik, og har utmerket radiomottaker-forhold. Og det var for å få gode kortbølgeforbindelser at 35-årige Kurt Nilsson befant seg på denne plassen, der han ble overrasket av tre humanoider den 18. oktober 1977. Tilfellet er helt unikt, ettersom bestyreren på linkstasjonen, Kjell Näsland, kom ut for en lignende hendelse for ni år siden - på samme plass!

Reinhold Carleby, fra UFO-Sverige i Sollefteå, har vært på stedet og foretatt undersøkelser, samt intervjuet Kurt Nilsson om hans skremmende opplevelse.

"Tirsdag ved 18,30-tiden kjørte jeg ut for å teste radioen. Jeg er privatradio-innehaver og har altså en kortbølgesender for 27 MHz-båndet montert i bilen. Det var 'skip'da jeg prøvde nede i Trehørningsjø (Anm. 'skip'd.v.s. radiobølgene på denne frekvens blir reflektert av et lag i ionosfæren - og det er duket for langdistanseforbinnelse.) Det ble ikke tilfredsstillende, og jeg kjørte derfor opp mot linkstasjonen på Hemliden for å få bedre kontakter.

På veien opp, hadde jeg kontakt med en radio-kollega i Domsjø, men da jeg hadde 400 meter igjen til toppen av fjellet, ble forbindelsen dårlig. Vi opprettholdt imidlertid forbindelsen og diskuterte hvorfor han hørte meg så dårlig, mens jeg kunne høre ham svært bra. Det pleier som vanlig å gå bra i begge retninger. Jeg stod parkert ved siden av den store TV-masten, og forbindelsen var blitt så dårlig at vi måtte avbryte samtalen. Klokken var da 20,00.

Plutselig ble jeg oppmerksom på et lyseblå-lignende objekt som avtegnet seg mot en forhøyning nede i en senkning. Jeg studerte det litt distré og oppdaget at det var en slags maskin, utstyrt med noe som liknet en kuppel. Det var vanskelig å beregne størrelsen, men vil tippe at den var noen meter i diameter. Det var også nordlys denne kvelden, men dette var noe helt annet.

Hva som fikk meg til å bli ytterligere interessert i fenomenet, var at det foran objektet stod tre "romkledde" figurer! Jeg hadde dem på tvers til venstre foran meg, og avstanden var drygt 100 meter. De tre vesene var omtrent en meter høye og gråaktige i fargen. De sås meget tydelig i lyset som objektet avgav. Jeg ble så overrasket at jeg tilslutt tente på billyset for å kunne se bedre, men da ble alt svart, og hverken objekt eller vesener kunne sees.

Jeg satt som fastnaglet og så over mot stedet i ca. ett minutt. Da begynte det å lyse på plassen igjen, og jeg så alt som tidligere. Nå var jeg virkelig redd, og jeg startet bilen for å flykte derfra.

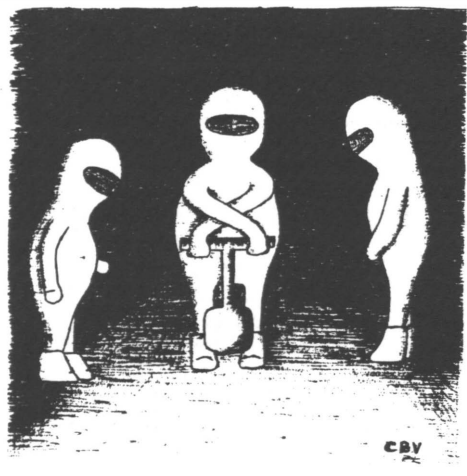
Lyseblå, skimrende luftfartøy.

Jeg kom bare 50 meter med bilen, for der - halvveis ute i kjørebanelan stod der tre vesener, eller tre menneskeliknende vesener som tidligere. Jeg oppfattet det slik at de var på vei over kjørebanelan. Ikke vet jeg om det var meg som stoppet bilen, eller om det var dem som gjorde det.

Det vesenet som stod i midten hadde en ting i hånden som lignet på en spade eller en snøskuffe. Siden snudde han denne skålformete greien helt om, slik at den konvekse side kom mot meg. Samtidig som han gjorde dette, sluknet bilens lyskastere og motoren stoppet!

Innen han vendte spaden mot meg, hadde de to andre vesene rettet sine blikk mot dette merkelige "verktøyet". Håndtaket var T-formet og vesenet holdt i det med begge hender hele tiden. Dette gjorde at han fikk armene i kors da han snudde instrumentet en halv omdreining mot meg.

Det ble altså kullsvart og jeg så ingenting, og jeg tenkte: 'Nå er det kvelden'. I hvertfall så slo jeg av billyset og en stund senere kunne jeg starte motoren igjen, og den startet umiddelbart og jeg følte en ubeskrivelig lettelse. Jeg la inn i reversen og rygget et titalls meter i mørket. Senere ventet jeg i ca to minutter og slo så på lysene igjen. Alt var borte - hele veibanen var tom, og jeg kjørte hjem så fort jeg kunne.

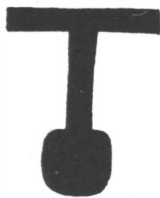
En av humanoidene stoppet Nilssons bil med et spadeliknende instrument.

1)

2)

3)

4)

- 1). Menneskeliknende vesen med instrument.
- 2). Instrumentet sett fra siden.
- 3). Instrumentet sett forfra og bakfra.
- 4). Fotavtrykk på plassen. Opprinnelse ukjent. Størrelse som en barnefot. Høien 4x4 cm. Bemerk korset.

På stedet, hvor jeg så disse vesener på nært hold, kunne jeg ikke se plassen der objektet befant seg, p.g.a. at en bergnabb i terrenget hindret fri utsikt. Jeg var meget redd da jeg dro derfra og tenkte ikke på å kontrollere eller noe slikt. Maskinen kunne ha befunnet seg på samme sted fremdeles da jeg kjørte derfra.

FØLGEVIRKNINGER.

Da jeg var vel hjemme, fortalte jeg til min kone Eva, hva som hadde hendt, samtidig oppdaget vi at min klokke hadde senket 20 minutter.

Jeg er bekjent med Kjell Næsland, og visste hva som hadde hendt ham i 1969, derfor ringte jeg straks til ham, og han bekreftet at han hadde opplevet noe liknende på samme sted, og at han denne kvelden, da jeg selv så tre vesener hadde hatt kraftige forstyrrelser på sitt TV.

Da jeg siden kom ut på kjøkkenet, begynte vår hund å gjø mot meg. Jeg ble overrasket ettersom den vanligvis møter meg i døren og viser meg sin velkomstglede - den lå siden i en krok på kjøkkenet. Hunden reagerte også merkelig da vi to dager senere var oppe ved Hemliden. Han gikk bare etter meg - nesten i mine fotspor. Ellers pleier han å springe omkring alle steder.

- I alle tilfeller foreslo Eva at vi skulle dra tilbake dit for å kontrollere om "de" stadig var der. Det var mørkt og fredfullt der oppe, og vi returnerte hjem igjen. Jeg var fremdeles opptatt av fenomenet, og da vi møtte en annen bil på veien, glemte jeg å blende ned langlyset. Den andre bilen snudde og nådde oss igjen, og det viste seg å være en politibil. Jeg fortalte da hvorfor jeg var så forvirret og hadde glemt lyset.

MERKELIGE AVTRYKK I VEIKANTEN.

Vår etterforsker, Reinhold Carleby, har besøkt landingsplassen og kan opplyse følgende:

"Noe" har åpenbart vært på stedet. Det står en tørr bjørk på stedet der objektet sies å ha befunnet seg, og på dens stamme finnes det et merke slik av veden lyser hvitt, mens den forøvrig er uskadd. Denne skaden sitter 280 cm. over bakken. Fartøyet har ikke vært helt nede på bakken, men tilsynelatende kun ned til den høyde som merket på bjørken viser. De menneskelignende vesener må ha kommet ned på bakken på en eller annen måte.

På plassen finnes det to mose-tuer av ulike slag. Den ene vokser på stedet og var blitt rasket opp av jorden. Av denne 'moseprøve' var det tatt en del forskjellige vekster som vokser ut av mosen. Videre fantes en annen type mose, hitlagt av ukjent grunn. Denne mosen vokser ikke på landingsstedet, men tvers over veien der vesene var i bevegelse da observatøren kom kjørende i sin bil. Vi fant denne vekstplassen etter en times leting. Det kunne også konstateres at det fantes fotspor av følgende kategorier:

- 1). Spor etter herr og fru Nilsson
- 2). Spor etter avisfolk, m.a.o. etter reporter og fotograf fra Ørn-skjoldsvik Allehanda, som hadde vært på stedet sammen med Nilssons og deres hund. Hundespor fantes derfor også.
- 3). Spor etter småvokste mennesker-humanoider.
- 4). Objektets størrelse kunne utregnes på plassen sammen med observatøren, og ble anslått til å være mellom 5 og 5,5 meter i diameter.

VAR DET FLERE ENN TRE?

Hva slags ærend hadde humanoidene, siden de landet på denne plassen? Det eneste som er fremkommet, er at de tok prøver av mosen som fantes på stedet, og av de vekster som fantes i mosen. Det ble også konstatert at de skrapte never av en bjørkestamme og blottet det underliggende skiktet på stammen - dette på et tre inntil landingsplassen, men kun ca tre meter over bakken. Denne trebarken er sporløst forsvunnet

og er ikke blitt funnet i området. Vesene må ha forflyttet seg svært hurtig fra den ene plassen hvor de først ble observert - ved objektet - og til det sted på veien der de straks etter ble observert da de stoppet bilen. Dette forutsatt at det kun dreier seg om tre humanoider. Det kan f. eks. også har vært seks av dem, og de kan ha arbeidet i to grupper.

Observatøren kom frem til at fartøyet likesom må ha svevet i luften, at det var tallerkenliknende og hadde en kuppel oventil. Selve maskinen utsendte et indirekte lys, lysblå i fargen, og dette gjorde at vesene kunne sees tydelig. Dette lysskinnet var sterkt avgrenset og nådde anslag svis kun fem meter utenfor objektet. Utenfor dette lyset var det mørkt. Nilsson forklarer også ved et etterfølgende intervju sin påstand om at

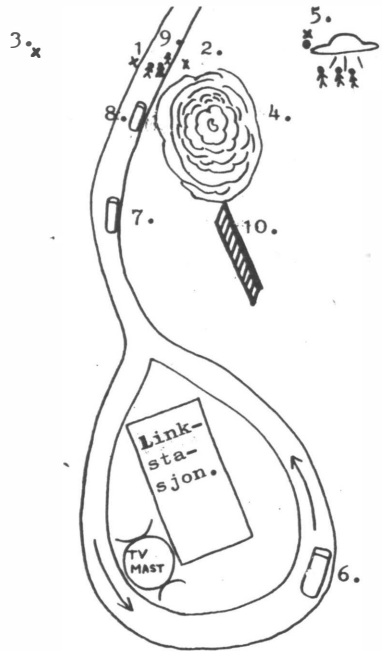
da han tente billyset for å se dem ennå bedre ... "ble alt svart og hverken objektet eller vesener kunne sees". Han mener ikke at det ble svart i ordets egentlige forstand, billyset fungerte utmerket ved den første iakttagelse, men han mener at både farkost og vesener forsvant for hans øyne. Han hørte heller ingen lyd, eller kjennte noen lukt ved observasjonen.

Kurt Nilsson beskriver romdraktene de hadde på seg. De var grå av farge, og materialet de var laget av lignet på plast. De hadde korte hvite støvler som var tilsluttende likesom hansker. Støvlene så ut til å være en del av drakten uten skjøter og som i ett stykke. Deres hjelmer lignet astronaut-hjelmer, med åpning for øynene fremadrettet.

Kurt Nilsson gir et troverdig inntrykk, og er ærlig, konstaterer Reinhold Carleby. - De to politifolkene er fra Tre hørningsjø, og kjenner ham som en sann ferdig person.

Vitnet, Kurt Nilsson, fremfor steinen som fartøyet ble sett sveve over.

8. Bilen stoppes, lys slukkes, motor og armbandsur stanser.
9. Overgangssted for vesener. Her vendte en av dem instrumentet.
10. Stor snøskjerm av tremateriale.
1. fotspor - avtrykk.(2.)
3. Herfra kom mosen som ble funnet på landingsplassen.
4. Bergnabb.
5. Landingsplass. Krysset er skadet bjørk.
6. Bilen parkert ved første observasjonstilfellet.
7. Bilen rygget tilbake i mørket fra 8 til 7.

KJEMPESTORT UFO-FARTØY LANDET PÅ SAMME Plass I 1969.

Den 12. mars 1969 fikk linkstasjons-forstander Kjell Næslund, besøk av et kjempestort UFO på Hemliden. Mens underlige små vesener besøkte stasjonsbygningen, svevde fartøyet på slutten like ved. Kjell Næslund minnes ennå i detalj sin skremmende opplevelse og forteller:

"Jeg vet jo hva jeg har vært med på, og synsinntrykket kan ingen ta fra meg. -Kurt ringte meg også opp og fortalte om det inntrufne. Han var nokså skremt, akkurat som jeg var det den gang det hente meg. At det var noe mystisk denne kvelden merket vi også på TV-billedene - vi hadde stadig forstyrrelser.

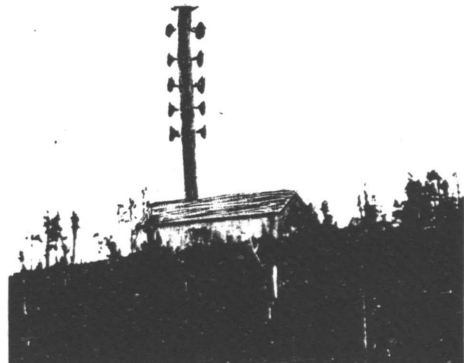
Det var om kvelden den 12. mars 1969, jeg gikk til mitt arbeid og skulle være der kl. 18,00. Da jeg kom dit, utførte jeg min vanlige kontroll, og fant alt i orden. Jeg satte meg i pentryen for å lese kveldsavisen som jeg hadde med meg,"forteller Næslund. Han fortsetter:

"Plutselig kom alarmen inn - den ene etter den annen. Jeg trodde det var "fading", så jeg kontrollerte, og kvitterte for alarmen. Den kom tilbake tre-fire ganger, ja, kanskje flere. (anm: "Fading" er et faguttrykk for uvanlige sterke variasjoner i effekten hos en sender. Kvittering, innebærer at man stenger av alarmklokken og utfører operasjoner for å avhjelpe forstyrrelsene).

"Vi hadde både telefon og TV, og alt var rødtlysende på alarmpanelet! Jeg gikk ut et øyeblikk og konstaterte at det var klart og kaldt vær, minus 20 til 25 grader og nordlys. Siden gikk jeg inn og varslet sendervakten på Sundsvalls-stasjonen om at jeg hadde forstyrrelser. Jeg vet ikke sikkert hvor lenge dette stod på, men ca kl. 18,30 var det som om noen sa til meg: 'Nå skal du gå ut'! Det var som om jeg fikk en impuls på en eller annen måte".

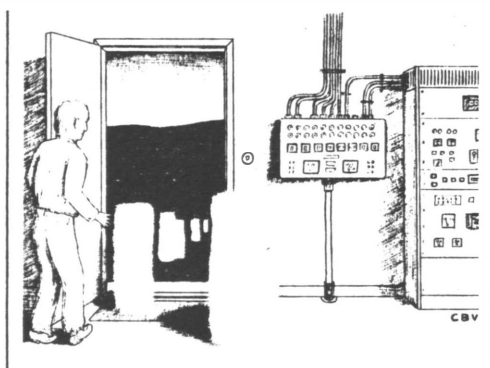
ET FANTASTISK SYN.

Næslund gikk frem til døren, åpnet den og så ut. Der møttes han av et fantastisk syn. Cirka 15 meter fra stasjonsbygningen, i en bar dalsenkning med enkle trær og lavtvokst vegetasjon, lå et kjempestort objekt. Han anslo fartøyet størrelse til å være ca. 150 meter i diameter, og det fylte opp dalsenkningen nedenfor bygningen. Fartøyet ytterste del lå helt i plan med bakken utenfor bygningen. I denne del kunne Næslund se en tunnel inn i objektet. I tunnelen lyste det et gråblått skinn, mens fartøyet forøvrig lyste med et grått sløraktig skjær.

Linkstasjonen på Hemliden.

UNDERLIGE VESENER "FLØT" INN I LINKSTASJONEN.

Ved siden av objektet kunne Næslund se et ti-talls individer som han beskriver slik: "De var som høye bokser som var blitt sprayet med et eller annet. De lignet skyer uten faste konturer, og likesom "fløt" frem langs bakken. Anslagsvis var de 130 til 135 cm. høye, og 30 til 40 cm. i omkrets."

Tunnelen lignet ifølge observatøren, en tredimensjonal film, og fortsetter: "Det var et "dyp" i den som man ikke kunne se igjennom. I tunnelåpningen "fløt" tre-fire boks-liknende vesener frem".

TELEPATISKE INNTRYKK.

Næslunds første tanke var nå å ta telefonen for å varsle politiet om det inntrufne. Da han skulle gå inn igjen, oppdaget han at han ikke kunne bevege seg!

"Det var bare en følelse jeg fikk, at her skulle jeg stå og holde døren oppe for dem. Jeg kom ikke av flekken. Jeg fikk bare stå der og være vitne til det hele.

Det var syv til åtte vesener som fløt inn i linkstasjonen, og de passerte meg med bare noen cm. klaring. Jeg forsøkte å røre ved dem, men det gikk ikke, det var som en kraft holdt meg tilbake. Jeg fikk en underlig følelse av at det var vesener inne i hylsen, og at de ville beskytte seg på denne måte. Samtidig kom en følelse over meg at jeg skulle være rolig, ettersom de ikke var farlige.

De boks-liknende "tingene" beveget seg ikke særlig fort, men fløt likesom frem i nesten samme takt som når et menneske går. De gjorde ingen bevegelser og hadde ingen armer eller ben. Næslund kunne ikke høre noen lyd når de "gikk", heller ikke merket han noen uvanlig lukt.

SUSTE SOM ET STILLVERK.

Observatøren oppfattet høyden på objektet til 5-6 meter. Nedre delen av fartøyet kunne han ikke se ettersom det var skjult i dalsenkningen nedenfor stasjonen. Konturen av dette, var like tåkete som de boks-liknende vesene. Det lyste fra fartøyet, som det dimrer i luften av varme som frigjøres i kald luft. Det suste fra det som et Stillverk,

og det var den eneste lyden Næslund hørte. -"Jeg var så påvirket av disse vesener at jeg ikke hadde noen fri vilje. Jeg kjente det som jeg ble styrt av disse individer, og anslagsvis oppholdt de seg i stasjonen i ca. fem til ti minutter. Innen fartøyet forsvant, og etter at vesene hadde returnert til fartøyet, lukket tunnelen seg." Deretter suste det iver i retning mot Vännäs, og Næslund kunne følge det et stykke med øynene. ~

ALARMERTE POLITIET.

Da maskinen var forsvunnet, forsvant også lammelsen, og Næslund gikk inn i pentryen og ringte til politimann Hans Hægglad i Trehørningsjø. Hægglad tok Næslunds forklaring alvorlig, men kunne ved kontroll ikke finne noe usedvanlig. Han kunne se linkstasjonens mast fra sitt hjem, og at han ikke hadde sett noe, berodde på at fartøyet tydeligvis var ute av syne da han observerte.

Kjell Næslund ringte også til senderstasjonen i Sundsvall, men der lo de av ham, og han sier: "Alle lurte på om jeg var edru, jeg vil derfor påpeke at jeg var både edru og i psykisk balanse. Jeg var heller ikke trett, og noen nærmere forklaring på hva jeg har sett, har jeg ikke, det var bare slik."

Etterpå kunne det konstateres at objektet ikke hadde etterlatt seg noen landingsmerker eller avtrykk i nysnøen i senkningen. Det hadde sannsynligvis svevet parallelt med den øvre del av bakken. Nivåforskjellen er 15 meter, og den er ganske bratt i nedre ende. Det eneste fysiske sporet etter denne landingen år 1969, er at en påle som stakk opp over det øvrige bakkenivå og sparsomme vegetasjon, hadde fått øvre del knekket av. Den var tre tommer tykk i toppen, og var knekket i høyde med bakkenivået utenfor stasjonsbygningen.

Overs: Egon Nielsen.

J A P A N.

Et skinnende UFO, hang som en miniatyrsol på formiddagshimmelen over det nordlige Japan. Foruten at det ble sett av en pilot og flyledelsen, ble det også sett av et 50-talls forskrekkete tilskuere på Akitas flyplass. I omlag fem minutter kunne de se det diskosformete objektet sveve stille syd for flyplassen. Hendelsen inntraff den 17. oktober 1976 kl. 10,40.

Kenichi Waga, trafikkleder på flyplassens kontrolltårn, var en av de første som fikk øye på det skrekkinnjagende UFOet. "Det befant seg ca. fem mil syd for flyplassen. Jeg betraktet det i fem minutter. Det var diskosformet, noe mindre enn et fly, og hadde en lysende gul farge med hvite posisjonslys. Det var absolutt ikke et fly. Jeg har arbeidet i kontrolltårnet i seks år, og jeg har aldri sett noe lignende. Jeg advarte alle piloter i området og ba dem ta seg i akt for UFOet".

Omtrent samtidig forberedte kaptein Nasaru Saito, 34 år, og med 12 års flypraksis, ansatt ved Toa Domestic Airlines A/S, å ta ned flyet sitt, da han oppdaget et diskosformet objekt ca. 5000 fot over bakken. -"Plutselig ble jeg via radioen advart fra kontrolltårnet - det var et UFO i området. -Jeg har aldri sett noe lignende i hele mitt liv som pilot. Jeg tror på UFOer nå, skjønt jeg må medgi at jeg har vært meget skeptisk til slike fenomener tidligere".

Tazawa Takumi, trafikkleder som tjenestegjorde i tårnet denne formiddagen, sier følgende: "Jeg fikk øye på et sterkt orange lysende objekt på himmelen. Jeg tok frem kikkerten for å se nærmere på det. Det var et uvanlig formet objekt - så ut som to tallerkener lagt mot hverandre med overkantene sammen. -Vi sendte en advarsel ut til alle innkomne og avgående fly. Det forsvant etter fem minutter i retning ut mot havet."

En TV-reporter, Masaki Machida, ble av Akita Broadcasting Co, bedt om å lage en reportasje om en ny flyrute. I stedet fikk han et scoop på en UFO-observasjon han aldriglemmer.

"Jeg så objektet komme fra øst. Det var diskosformet med hvite lys. Fargen var gyllen-gul som risfeltene om høsten. Det var omtrent så stort som en tommelfinger negl i utstrakt arm. Jeg sa til min fotograf at han måtte ta noen bilder, men han hadde ikke rette linser til å fotografere på denne avstanden. Objektet var desverre for langt borte. Det eneste man kan se på fotoet er en prikk på himmelen, uten noen detaljer".

Etter å ha stått stille i ca. fem minutter, fløy UFOet i retning mot havet med en uvanlig høy hastighet. "Hele hendelsen er det mest utrolige som har hendt meg på jobben", sa reporteren.

The Enquirer/overs: Egon Nielsen.

Syd-Amerika.

En natt med mange merkelige nærkontakter.

En hel armada av UFOer fløy stille over Rio de Janeiros nattehimmel den 12. mars -78. De fløy i perfekt formasjon og flatet ut rett før det så ut til at de ville kræsje, hevder en pilot fra det Brasilian-ske luftvåpenet. Og dette var kun en av mange gåtefulle nærkontakter som forbløffet vitner over hele Brasil denne natten.. Enda mer bemerkelsesverdig er det at alle hendelser fant sted mellom klokken ett og to om natten.

"jeg antok at det var minst 100 fysiske gjenstander", sa oberst Rui Guardiola, som sammen med kone og to venner observerte objektene fra en militær flyplass like syd for Rio. Guardiolas kone hadde ropt ham bort til vinduet, etter å ha sett noe som hun trodde var en stjerne.

"Jeg kikket ut og så et meget intenst skinnende lys", erindrer han. "Det så ut som to lyskastere. Lyset var så intenst at det var vanskelig å se objektets kropp. Det kom rett ned på kollisjonskurs med Campo Dos Affonsos Lufthavn, men ca. 650 meter over bakken flatet objektet ut".

Guardiola var da istand til å se en rekke med mindre farkoster. Det var rekke etter rekke - seks stykker i bredden. De fløy alle i perfekt formasjon og kom aldri nærmere eller fjernere fra hverandre. Det var opplagt at de tre første lagene kom ut av de store "skipene". De var sylinderformet og fronten var omtrent som spissen på en kule. De merkelige farkostene forsvant i løpet av få sekunder.

Omtrent samtidig var kunstprofessor Lygia Pape og noen venner av ham ute og spaserte på stranden i en fiskerlandsby ca. 9 mil nordøst av Rio - da noen ropte: "Se opp på himmelen!". Der var et enormt objekt som kom tilsyne fra nord, med stødig kurs. Det var fire grupper med sirkulære baller. Rundt hvert av de store farkostene var det gruppert fem mindre. Gruppene var meget lyse og blendende. "De var faktisk noe av det lyseste jeg noensinne har sett", hevder Pape. "Det var en slags vibrasjon. Jeg hørte ikke noe, men jeg kunne føle det. Det var så underlig at jeg fremdeles fryser på ryggen når jeg tenker på det".

I Belo Horizonte, ca. 30 mil fra Rio, fløy et blendende UFO over byen. "Objektet var så lyst at man knapt kunne feste øynene på det", uttalte den pensjonerte militærpolitimann oberst Waldyr Fournex. "Det var smalt foran og bredere bak. Objektets sentrum var et strålende lys. Det fløy i en høyde av ca. 500 meter. Det fløy så nær fjellene at jeg trodde det ville kræsje. For å fly så lavt må det ha kunnet foreta nøyaktige matematiske beregninger, og det må ha vært et eller annet som styrte farkosten".

Brasils største by, Sao Paulo, hadde også UFO-besøk. "Da jeg så det første gang trodde jeg at det var et stjerneskudd", erindrer privatflygeren Francisco Simonelle Cruseiro. "Men objektet fløy horisontalt. Det var omtrent på størrelse med et jumbojet. Det hadde hvite lys rundt som liknet fluoriserende lamper. Objektet selv hadde ikke noen lys. Sporet som fremkom var som en brann og 5-6 ganger større enn selve objektet. Det var ingen satellitt og heller ingen meteor. Det var et UFO".

Elektronikkjøpmann Edson Dos Santos, sier at han så et objekt på størrelse med en Boeing. Det var fullstendig lydløst og halen var ca. 15 ganger lengre enn selve objektet. Det etterlot seg mange gnister. Det virket som om noen kontrollerte farkosten fordi den holdt en velberegnet kurs.

National Enquirer 17.oktober -78./Overs: Kenneth Nilsen.

JUGOSLAVIA.

Slovenia 11. jan. 1977.

Fru Slavka Gorsek, kokk på et lasarett i Garbuku ved Sostanja, ikke langt fra Velenja, befant seg i huset hvor hun bor med sin sønn, tre år, og sin mann. Hun og sønnen var alene hjemme. Klokken nærmet seg 21,00 og lyset var tent i rommet. Det var en vanlig elektrisk glødelampe. Plutselig økte belysningen helt uvanlig - kraftig og overraskende. Moren og sønnen sprang fort bort til vinduet, og så da hvordan et lysende flerfarget objekt - for dem helt ukjent - sakte senket seg ned mot deres hus.

Fru Gorsek trodde først at objektet skulle lande på deres gård. Det syntes å komme rett mot huset. Det landet dog bak om huset, ved en låve i gårdens utkant og forsvant der ut av syne. Straks etter sluknet lyset, og forble slukket i et par minutter. Men så kom det på igjen, og et par sekunder senere så moren og sønnen objektet fly over taket på låven. Det steg sakte, men forsvant siden helt plutselig som når man slukker et lys.

Ljubljana NLO, en UFO-forening på stedet, undersøkte bakken der objektet landet. På noen steder, med geometrisk jevne mellomrom, fant de likedannede trykkspor på marken. Spor etter et tungt fartøy? Ikke umuligt, om vitneforklaringene er sanne.

Ifølge merkene og vitneforklaringen, skulle objektet ha vært ovalt, ca. to meter langt og en meter bredt. Man fant på bakken en substans som minnet om grus, men grus fantes ikke i nærheten. Hva kan det være for en substans, og hvorfra kommer det? Det kan ingen riktig besvare, men det ble utført et interessant eksperiment.

I et av Ljubljanas institutter, plantet man i tre glasskrukker frø av brune bønner. I en av krukkene fantes jord fra referanseprøven. I den annen, jord fra selve landingsplassen, og i den tredje, jord fra landingsplassen, samt litt grus av det som fantes.

Det som vokste opp i den første krukken, ble helt normalt. Planten i den andre krukken ble noe lengre, men planten i den tredje krukken var helt unormal, iøynefallende høy. Hvorfor? Det finnes ingen entydige svar på dette spørsmålet.

GICOFF INFORMATION 1/78/overs: Egon Nielsen.

U S A .

EKSPERTER TROR AT REGJERINGEN HAR HAVARERTE UFO-FARTØY OG 'SMÅ MENN' av Gray Barker.

I 1950 gav Frank Scully ut en bok som fikk stor oppmerksomhet, ikke bare hos den jevne borger, men kanskje særlig hos UFO-entusiastene. "Behind the flying saucers" (Hva de flyvende tallerkner skjuler"), påstod at en flyvende tallerken hadde havarert i 1948 og at militærpersonell hadde sikret seg både skroget og likene av mannskapet som var ombord.....

Scully påstod at han var i kontakt med personer av stor innflytelse som ikke bare hadde sett tre tallerkner, men også hadde undersøkt dem nøye, og at det ikke var noen tvil om at de var fra en annen planet enn jorden. Hver enkelt av dem hadde et mannskap av små menn, riktignok bare ca 1 meter høye, men de lignet til forveksling mennesker. Alle disse hadde dødd ved havariet eller kort tid etterpå. Likene ble fjernet av det amerikanske flyvåpenet, som også tok hånd om tallerkene.

Det første romskipet landet øst for Aztec i New Mexico. Ettersom flyvåpnet hadde fulgt det fra den øverste atmosfære, hadde de regnet ut ganske nøyaktig hvor det ville lande. De sendte deretter ut alarm til i alt åtte vitenskapsmenn, spesialister på magnetisk forskning. Disse var ledet av en topp-autoritet som Scully ikke kunne navngi, bare bruke pseudonym: 'Mr. Gee'. Det var mr. Gee som mye senere gav Scully detaljene av etterforskningen:

Skipet i seg selv var praktisk talt uskadd, ettersom det tydeligvis hadde gjort en ganske forsiktig 'pannekake-landing'. I to dager turde ikke vitenskapsmennene gå innpå skipet, men beveget seg forsiktig omkring det mens de prøvde seg frem med geiger-tellere og fotograferte. Etter to dager gikk de helt innpå fartøyet. Det var ingen synlig dør i den flateste delen av skroget som så ut som en kabin, men gjennom et knust ko-øye (vindu) som forøvrig var den eneste synlige skaden på skipet, kunne de telle seksten lik av små menn. De prøvde rundt omkring inne i skipet med en lang stang, og da de traff en knott på motsatt side, åpnet en dør seg i skroget - og vitenskapsmennene gikk inn, - bar de små kroppene ut og la dem på bakken. Alle var kledd likt i mørkeblå uniformer. De var, trass i at de målte mellom 95 cm og 105 cm, ikke deformerte dverger, men så helt normale og velproposjonerte ut, som enhver vanlig jordboer. Det eneste som så unormalt ut var huden som var helt mørk brun som om de hadde vært utsatt for ekstrem høy temperatur.

Det neste som opptok vitenskapsmennene var selve fartøyet. Det var ingen motor (maskin) eller andre framdriftsmidler å se. Dr. Gee antok at den hadde operert ved å benytte seg av jordens magnetisme, dvs. de hadde oppnådd framdrift ved å krysse de magnetiske kraftfelt. Kontrollen av dette så ut til å være samlet i bryterene og knottene på et instrumentbord i skipet. Vitenskapsmennene bestemte seg for ikke å røre disse knottene, da de ikke kunne vite hva som da kunne skje.

Materialet skipet var laget av forvirret dem. Det var meget lett - to eller tre menn kunne fint løfte opp ene siden av fartøyet som målte 99-99/100 fot, dvs. ca. 33 meter - det så ut som aluminium, men var det ikke. I laboratoriet viste det seg å kunne motstå 150 prøver og over 6000 grader celcius under vitenskapsmennenes bestrebelser i å finne ut sammensetningen av metallet. Å få demontert fartøyet viste seg å bli litt av et problem, da det ikke vistes noen nagling, bolter eller skruer. Og tro det eller ei, skroget motstod diamantdriller for 35.000 dollars.

Etter langvarige studier viste det seg å være sammensatt i segmenter som var falset sammen og naglet rundt rundt hovedstammen av skroget.

Ved demonteringen viste det seg at en kobling (eg. en fals) gikk rundt hele skroget og denne igjen passet til en fals ved bunnens base, (center). Det så derfor ut som om kanten på fartøyet spant rundt kabinen, ikke som en del av et løfte- eller framdriftsmiddel, men snarere som et slags balanseinstrument, gyroskop.

Vitenskapsmennene fant også andre ting som pirret nysjerrigheten: Små klokkelignende instrumenter i mannskapets klær viste seg å måle en 29 dagers magnetisk måned, de fant (tungt)vann til drikke, og noen 'vafler' som viste seg å gi rikelig med næring til laboratoriets marsvin.

Men den største gåten, hvordan det magnetiske framdriftsmaskineriet virket, fikk ikke dr. Gee anledning til å finne ut, hverken da eller senere.

Den andre tallerknen landet nær et prøvefelt i Arizona. Dørene stod åpne da den ble funnet og mannskapet på 16 mann var døde, men ikke 'brune' eller brent som de første. Vitenskapsmennene konkluderte med at de hadde dødd etter at døren var åpnet, da luft hadde strømmet inn i kabinen som enten var under vacuum eller hadde trykk som tilsvarte atmosfæren på deres egen planet, men ikke vår.

Dette skipet var mindre enn det første, da det målte bare ca 26 meter i diameter.

Det tredje skipet falt ned i Paradise Valley, nær Phoenix i Arizona. Dette var helt forskjellig fra de to andre. Det var bare ca 12 meter i diameter og var et to-seters fartøy med en tre-punkt landings-understell bestående av stålkuler innfelt i bunnen. En liten mann lå halvt ute av en nødutgang, den andre satt fortsatt i setet foran kontrollpanelet med hodet vilende på brystet. (setet hadde form så det passet til kroppen, profilert). Begge mennene var døde, og med dette var det totale tapet så langt oppe i trettifire mann.....

Flere andre menn i den fjerde tallerken var heldigere, eller kanskje de hadde lært av det som skjedde med de andre, i alle fall ble den fjerde tallerken funnet av noen medlemmer i dr. Gee's etterforskningsgruppe, den var tom - og lå nær et statlig prøvefelt. Vitenskapsmennene gikk tilbake til bilen etter kamera og utstyr, og da de nærmet seg skipet igjen, så de flere små menn hoppe inn i fartøyet som så forsvant den fløy ikke avsted, men forsvant i løse luften.....

Da alle mål, dvs. tallerknenes og kabinenes størrelse alle hadde et innbyrdes forhold slik at alle tall kunne deles på 9): 99-99/100, 72 og 36 fot etc; indikerer dette at disse 'menneskene' bruker et matematisk system ganske likt vårt, kjent som 9'er-systemet.

Men dr. Gee og hans gruppe fikk senere små muligheter til å utforske disse tingene videre. Flyvåpenet overtok skipene og sendte dem, antakelig til Wright Field i Dayton, Ohio. Dvs. det minste skipet fikk en stund bli værende i doktorens Laboratorium, men ble så demontert og sendt etter de andre. Dr. Gee og kollegene hans hadde håpet at de mens det fortsatt var mulighet for det, å få utarbeidet en plan for hvordan de skulle gjennomføre undersøkelser med de forskjellige 'knottene' og trykk-knappene på instrumentbordet, for på den måten å finne nøkkelen til gåten hvordan disse fartøyene kunne manøvreres ved hjelp av magnetisme, men dette ble det ikke anledning til. - Neste gang han fikk se instrumentbordet i det store skipet, hadde det, til hans store forundring og forskrekkelse, blitt brutt opp, og alt inne i bordet hadde blitt plukket fra hverandre. Siden souvenirjegere fra flyvåpenet allerede hadde fjernet mange deler, tilstår dr. Gee at han også sikret seg noen få ting selv, ikke som trofeer, men til bruk i forskningen. Alt han hadde å vise for seg etter alt arbeidet med fartøyene, var en radiomottaker uten rør på størrelse med en sigarettpakke, noen 'småbiter', noen små runde skiver. Alt i alt ikke mere enn han fikk dømte i bukselommen, utenom dette hadde han noen få fotografier (men disse er antakelig svært vanskelig å få tak i, om ikke umulig - overs. komm.)

Overs: Per Ottesen/Øst

forts.n. nr.

Politimenn så klart opplyst UFO

Lysende UFO som fløy med en anslagsvis hastighet av 19.000 km/t. - forblev iakttagere i syd-California, deriblant to politimenn som fikk øye på gjenstanden under en helikopter-patrulje.

"Det som fanget deres oppmerksomhet, var den fantastiske akselerasjonen", sa Los Angeles' vice-sheriff: Ray Davis, 39 år.

Mandag natt den 21 mars -77, fikk han og hans medpassasjer Ted Roach, 40 år, øye på en lysende gjenstand med orange skjær, som de først trodde var fly. Den fløy relativt langsomt over La Mirada i California i en høyde av 180 meter, samme høyde som deres helikopter.

"Vi beregnet begge hastigheten til noe mellom 320 og 400 km i timen", oppgav Roac. "Det eneste som tildro seg min oppmerksomhet, var at en brennende ting falt ned fra den flygende gjenstanden. Den brente egentlig ikke. Det var mere som magnesium, meget skarpt lys. Vi snudde helikopteret mot det, og fulgte det helt til det plutselig steg. Gjenstanden, eller hva det nå var, akselererte med en enorm hastighet og forsvant".

To andre vice-sheriffer fra staten Los Angeles, Lonnie Hicks, 28 år, og Robert Carr, 34 år, forteller om sine opplevelser tidlig tirsdag morgen.

"Det liknet ikke noe vi tidligere har sett", sa Carr, som beskrev de "to lyse sirkelformete objekter" som han og Hicks så flyge i par over Los Angeles.

Hicks oppgav at det fortsatte å fly i horisontalt plan rett over himmelen.

Politikonstabel Lorin Orchard, 29 år, ved trafikkipolitiet, så også objektene samme natt.

"Min kollega og jeg har aldri sett noe liknende. Vi så opp, og kunne se et kraftig lysskinn feie over himmelen - et sylinderformet objekt som etterlot en hale etter seg. Siden delte det seg, og det ble nesten to identiske objekter. Begge etterlot et disigt spor etter seg. De fløy fortere enn noe vi hittil har sett. Jeg vet at det ikke var meteor. En slik flyr ikke horisontalt.

Guy Wilson, 21 år, en sikkerhetsvakt ved March flybase, fortalte at objektet fløy direkte over bygningene. "Jeg visste at det ikke var noe fly, fordi det ikke hadde noe posisjonslys, ingen lyd. Disse objektene liknet ikke noe jeg tidligere har sett. Jeg vil påstå at i løpet av 15 sekunder fløy det åtte mil - og det er raskt!"

Om Wilson's antakelse er korrekt, skulle objektet ha hatt en hastighet av 19.200 km. i timen!

Mark O. Hogan, er fraktinspektør ved Los Angeles internasjonale flyterminal. Han og hans sjef Poul R. Till, satt i et kjøretøy og ventet på et forsinket fly, da de så objektet.

"Helt plutselig så jeg disse to orangefargete objektene komme inn fra havet ved vestre del av flyplassen", sa Hogan. "Vi ble aldeles målløse. Det var ikke en meteor, de flør ikke i par og ikke horisontalt. Jeg skulle tro at hastigheten var noe slik som 3.200 km/t".

Poul R. Till's oppfatning av hastigheten var at den var mye høyere. "På noen sekunder", sa han, "fløy dette objektet fra den ene horisont til den andre. Jeg vil påstå at på 10 sekunder fløy det nærmere 5 mil," (en hastighet på 17,300 km. i timen).

National Enquire/Egon Nielsen.

HUNDREVIS AV UFO-OBSERVASJONER OVER INDIANER-RESERVSJONER I USA.

av Harold Lewis og Eric Faucher.

En rekke UFOer er blitt iakttatt over to isolerte indianerreservasjoner i USA, og folkeminnegranskere knytter iakttagelsene sammen med gamle stammesagn om mystiske besøkende fra fremmede planeter. Pålitelige observatører, som skogbrannvoktere og reservasjonspolitimenn, står bak de fleste av de vel hundre og seksti rapportene om lysende gjenstander som har bøveget seg over nordvesthimmelen.

Indianske sagn kan sammenkobles med disse observasjonene, sier Willard Vogel, som er ansvarlig for skogbrann-varslingssenteret i Yakima, reservasjonen i det sydlige Washington, hvor det er rapportert minst åtti UFO-observasjoner. Rapportene omhandler såvel merkelige lysfenomener på himmelen, som gjenstander som har stoppet over biler og på en uforklarlig måte fått alt elektrisk utstyr som radioer og lyskastere til å tre ut av funksjon.

Siden 1966 er ca. åtti UFO-observasjoner som er gjort i ute-reservasjonen i Utah, blitt gransket av dr. Frank Salisbury, en fysiolog ved Utah State University i Logan. "Det er så mange som fem hundre personer som har gjort de samme iakttagelsene", sier han, og avviser dermed at observasjonene er oppspinn.

Sersjant Harry Simskin i reservasjonspolitiet i Yakima, sier at observasjoner av uforklarlige ting på himmelen nå er blitt så dagligdagse at folk ikke lenger bryr seg om dem.

En av de mest levende beskrivelsene av UFO-observasjoner kommer fra Simskin, som forteller at han og en annen politioffiser en natt var ute på patruljetjeneste da de så en lysende gjenstand i silhuett mot fjellene.

"Gjenstanden utstrålte først et hvitt lys, men etter hvert som vi kom nærmere kunne vi også se røde, grønne og gule lys som kom fra gjenstanden. Jeg er ikke et øyeblikk i tvil om at det var et UFO. Det var i alle fall hverken et helikopter eller et småfly", sier Simskin.

Skogbrannsjefen i Yakima, Willard Vogel, kan fortelle om folk som har iakttatt UFOer som har lyst opp canyon'er som om det skulle ligge byer der, men at man, da man dagen etter undersøkte dalsøkkene ved hjelp av helikoptere, bare kunne konstatere at de var like øde som de alltid hadde vært.

Lloyd Arrowchis, politisjef på ute-reservasjonen, hevder å ha sett minst 24 UFOer i løpet av de 10 årene han har tjenestegjort i reservasjonen. "Jeg har ikke hatt hallusinasjoner, og jeg har heller ikke diktet opp disse rapportene", fastslår han.

Arrowchis forteller at han minst seks ganger har sett mystiske gjenstander som har beveget seg sakte over himmelen. De har hatt et orangegult lys på toppen og noe som har sett ut som et søkelys på undersiden. "Det virket som om gjenstandene lette etter noe, men når jeg har forsoekt å komme nærmere, har de forsvunnet", forteller han.

"Sagn og legender blant indianerne kan ha en viss sammenheng med de merkelige UFO-observasjonene som er blitt foretatt", sier Watson Totus, som er leder for stammerådet på Yakima-reservasjonen. "Mange legender forteller om supermennesker, om indianerne tror at disse menneskene kom fra andre planeter og at dette er forklaringen på de merkelige lysene og UFO-observasjonene."

Virginia Beavert Martin, en tidligere lektor i indianske språk, har sluttet seg til denne teorien, og viser til at indianske profeter og spåmenn for lenge siden forutsa det som nå skjer.

"For eksempel", sier Martin, "forteller et av sagnene om en mann med røde øyne og en mirakuløs evne til å helbrede forskjellige sykdommer, som kom og levde sammen med en indianerstamme. Da mannen ble gammel og skulle til å dø, forteller legenden at han ba om å bli lagt på et spesielt sted, der liket hans senere ble hentet av en stor, flyvende gjenstand som kom ned fra himmelen".

Martin har selv sett UFOer. "Det så ut som to lyskuler som fløy frem og tilbake, og det kunne ikke ha vært hverken fly eller helikopter", husker hun.

Larry George, en tidligere dosent i indianske sagn og legender ved flere skoler i Washington, forteller at han ikke har tall på alle de UFO-observasjonene han gjorde i den tiden han tjenestegjorde som brannvakt i Yakima-reservasjonen.

Han forteller at observasjonene omfatter skinnende lys, røde lys, blå lys og lys med metallaktig skinn. En gang så han også flere dråpeformete gjenstander som tilsynelatende var av metall som fór over himmelen. George gjengir et annet indiansk sagn som forteller om en flyvende gjenstand som dukket ned i en innsjø i indianerreservasjonen, og som kom opp igjen og forsvant.

"Disse indianske sagnene kan vise seg å bli viktige holdepunkter i forbindelse med identifikasjon av disse merkelige gjenstandene som er sett, hva de nå enn måtte vise seg å være", sier Larry George.

Kredit/Inge Vadla.

Atlantic City Press N.J.
8. mars -78. v/Robert Bell.

UFO-observasjoner opprører S.J. 'Flap'

SOMERS POINT - Albert Tappeiner trodde ikke sine egne øyne. -To skinnende hvite lys, kanskje 30 meter fra hverandre, svedde omtrent 300 meter over jorden. De svedde der, over våtmarkene i omkring 10 minutter før de beveget seg rett over hodet på ham, stille, og passerte til sist ut av syne.

"Det verste jeg noengang har sett", sa Tappeiner. "Jeg trodde jeg holdt på å bli sprø".

Albert Tappeiner fikk øye på et UFO i byen sin søndag, og hans observasjon var den første av flere i løpet av de siste 72 timene av innbyggerne i Mainland.

"Flappet" med observasjoner - et uttrykk UFO-eksperter bruker for å beskrive et stort antall rapporter på kort tid - har typisk nok blitt stående uforklart så langt.

"Det var et objekt. Jeg så et objekt", sa Tappeiner, en politisersjant i Somers Point politiet. -"Jeg er overbevist om at jeg så noe på himmelen som så ut som om det ikke hørte til der!"

Tappeiner fikk først øye på lysene ca. kl. 04,00 søndag morgen under patruljetjeneste. De svedde over markene mellom Longport og Margate boulevardene da han så dem fra Mainland.

"De bare hang der uten å bevege seg". For å avgjøre om han virkelig holdt på å bli sprø, kalte sersjant Tappeiner opp en annen patruljebil og ba den kjøre til det stedet han befant seg for å se om de "så noe på himmelen". Men han var forsiktig med ikke å gi de andre noen forutfattede forestillinger.

Tappeiner satte så bilen i gir for å svare på en nødoppkalling. Idet han gjorde det, beveget lysene seg mot ham, så rett over ham. Han så en elliptisk form mellom lysene, men gjenstanden var fullstendig stille da den passerte.

"Det slo meg helt ut. Jeg kunne ikke forstå at noe så stort, så nært, beveget seg gjennom luften uten å lage noen lyd i det hele tatt".

Sikkert nok fikk også konstabel Stanley Ogonowski, som kjørte i den andre patruljebilen, øye på lysene da de krysset Shore Road. Og bare litt senere så Tappeiner og personen han hadde hentet, lysene igjen.

Luften var krystallklar denne natten ifølge Tappeiner, og han avslår muligheten av å ha mistolket fenomenet.

Han og Ogonowski har arkivert en offisiell rapport i deres avdeling, og Tappeiner har også rapportert observasjonen til Center for UFO Studies i Evanston Ill. "Det er omtrent alt jeg kan gjøre med det", sier han.

Charles Rabey Jr. 19 år, fra Northfield hadde et mye kortere, om ikke nærmere møte enn Tappeiner omkring en og en halv dag senere, kl. 20,15 mandag kveld.

Han kjørte bilen sin opp i innkjørselen og ventet på at faren skulle følge etter, da han oppdaget det: "fire skinnende lys som strålte rett på ham", kanskje 150 meter borte og bare 100 meter oppe.

"Det bare stod der i omtrent 30 sekunder, så snudde det og beveget seg litt mot venstre og jeg kunne se et rødt og grønt lys", sa Rabey.

De fargene kunne tyde på at det var et vanlig fly, men denne gjenstanden - så nærmt som den var Rabey - var lydløs.

"Jeg tenkte først at det var et helikopter, men det var altfor stort kanskje 18x30 meter, og der var ingen lyd i det hele tatt".

Rabey sa at det forsvant like hurtig som det kom, før faren engang hadde fått en sjanse til å komme ut av bilen for å se.

I tillegg til de to hendelsene, har lokale radiostasjoner rapportert lignende observasjoner om hvite lys i Bargaintown på Zion Road mellom Mill og Fire-veiene og i Pleasantville.

En stasjon hadde en rapport om en mann som sa han så en gjenstand "like stort som et hus, og som ikke laget noen lyd".

En etterforsker fra det nasjonale UFO-senteret, som ble kontaktet i sitt hjem i Ontario, Canada, sa at beskrivelsen av de lokale observasjoner er typiske. "Den klassiske ellipseformen, med eller uten lys, den stille, langsomme bevegelsen....."

Terence Dickinson, en astronomiprofessor og konsulent ved flere vitenskapelige institusjoner, sier at 'flap' som dette bare føyer enda mer vekt til hans tro på UFO-fenomenet.

"Det er bare altfor mange uavhengige observasjoner i likhet med disse, til at vi kan avvise dem", sa han. Men han er enig i at de ikke desto mindre er uforklarlige.

"Der er ingen tvil om at disse objektene trosser lovene om fysikk, i hvert fall slik vi forstår dem", sa Dickinson. "For å forstå hva de er, er vi nødt til å ha et gjennombrudd i vår forståelse av naturkreftene".

overs: Marit Boge.

HUSK AT DU OGSÅ KAN ABONNERE PÅ INTERNT UFO FORUM !

For kroner 50.00 får du Internt UFO FORUM i postkassen 6 ganger årlig. Bestillingsadresse finner du på side 2.

DE SMÁ GRÖNNE MENN

